ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 28ης Ιουλίου 2011 *

Στην υπόθεση C-554/09,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Oberlandesgericht Stuttgart (Γερμανία), με απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2009, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 31 Δεκεμβρίου 2009, στο πλαίσιο ποινικής δίκης κατά του

Andreas Michael Seeger,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, πρόεδρο τμήματος, J.-J. Kasel, A. Borg Barthet, E. Levits και M. Berger (εισηγήτρια), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Cruz Villalón
γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο A. M. Seeger, εκπροσωπούμενος από τον H.-J. Rieder, Rechtsanwalt,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον S. Hathaway,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την N. Yerrell και τον F. W. Bulst,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η υπό κρίση αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών και για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 3821/85 και (ΕΚ) 2135/98 του Συμβουλίου, καθώς και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3820/85 του Συμβουλίου (ΕΕ L 102, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας που κινήθηκε κατά του A. M. Seeger για παράβαση των διατάξεων των άρθρων 3, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, και 15, παράγραφος 7, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3821/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, σχετικά με τη συσκευή ελέγχου στον τομέα των οδικών μεταφορών (ΕΕ L 370, σ. 8), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 561/2006 (στο εξής: κανονισμός 3821/85).

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Το άρθρο 3 του κανονισμού 3821/85 προβλέπει τα εξής:

«1. Η συσκευή ελέγχου τοποθετείται και χρησιμοποιείται σε οχήματα οδικής μεταφοράς επιβατών ή εμπορευμάτων τα οποία έχουν άδεια κυκλοφορίας κράτους μέλους, εκτός των οχημάτων του άρθρου 3 του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006 […]

2. Τα κράτη μέλη δύνανται να εξαιρούν από την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού τα οχήματα του άρθρου 13, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006.

[…]»

4 Το άρθρο 15, παράγραφος 7, του κανονισμού 3821/85 έχει ως εξής:

«7. α) Όταν ο οδηγός οδηγεί όχημα εξοπλισμένο με συσκευή ελέγχου σύμφωνη με το παράρτημα Ι, ο οδηγός πρέπει να είναι σε θέση να επιδεικνύει, όποτε αυτό του ζητηθεί από τους ελέγχοντες:

i) τα φύλλα καταγραφής της τρέχουσας εβδομάδας και εκείνα που χρησιμοποίησε ο οδηγός κατά τις προηγούμενες 15 ημέρες·

[…]

Ωστόσο, μετά την 1η Ιανουαρίου 2008, οι χρονικές περίοδοι των σημείων i) και iii) καλύπτουν την τρέχουσα ημέρα και τις προηγούμενες 28 ημέρες.

[…]»

5 Το άρθρο 1 του κανονισμού 561/2006 ορίζει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός θεσπίζει τους κανόνες που διέπουν το χρόνο οδήγησης, τα διαλείμματα και τις περιόδους ανάπαυσης των οδηγών που απασχολούνται στην οδική μεταφορά εμπορευμάτων και επιβατών με σκοπό την εναρμόνιση των όρων ανταγωνισμού μεταξύ των τρόπων χερσαίων μεταφορών, ιδιαίτερα στον οδικό τομέα, καθώς και τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας και της οδικής ασφάλειας. Ο παρών κανονισμός στοχεύει επίσης να προωθηθεί η βελτίωση των πρακτικών παρακολούθησης και επιβολής των κανόνων από τα κράτη μέλη και η βελτίωση των πρακτικών εργασίας στον κλάδο των οδικών μεταφορών.»

6 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού έχει ως εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στις οδικές μεταφορές:

α) εμπορευμάτων, όταν το μέγιστο επιτρεπόμενο βάρος των οχημάτων, συμπεριλαμβανομένου οποιουδήποτε ρυμουλκούμενου ή ημιρυμουλκούμενου, υπερβαίνει τους 3,5 τόνους· ή

β) επιβατών […]».

7 Το άρθρο 3 του ίδιου κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός δεν εφαρμόζεται στις οδικές μεταφορές που εκτελούνται από:

[…]

η) οχήματα ή συνδυασμούς οχημάτων με μέγιστο επιτρεπόμενο βάρος που δεν υπερβαίνει τους 7,5 τόνους, τα οποία χρησιμοποιούνται για τη μη εμπορική μεταφορά εμπορευμάτων·

[…]».

8 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 561/2006 ορίζει τα εξής:

«Υπό την προϋπόθεση ότι δεν θίγονται οι στόχοι του άρθρου 1, κάθε κράτος μέλος μπορεί να χορηγεί εξαιρέσεις από τα άρθρα 5 έως 9 και να καθιστά τις εξαιρέσεις αυτές αντικείμενο μεμονωμένων προϋποθέσεων στο έδαφός του ή κατόπιν συναίνεσης των ενδιαφερομένων κρατών, στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, στις μεταφορές με τα εξής οχήματα:

[…]

δ) οχήματα ή συνδυασμός οχημάτων με μέγιστο επιτρεπόμενο βάρος που δεν υπερβαίνει τους 7,5 τόνους τα οποία χρησιμοποιούνται:

[…]

— για να μεταφέρουν υλικά, εξοπλισμό ή μηχανήματα προς χρήση από τον οδηγό κατά την άσκηση του επαγγέλματός του.

— Τα οχήματα αυτά χρησιμοποιούνται μόνον σε ακτίνα 50 χιλιομέτρων από τη βάση της επιχείρησης, και υπό την προϋπόθεση ότι η οδήγηση των εν λόγω οχημάτων δεν αποτελεί την κύρια δραστηριότητα του οδηγού·

[…]».

Το εθνικό δίκαιο

9 Το άρθρο 8 του νόμου για τους εργαζομένους του τομέα των οδικών μεταφορών (Fahrpersonalgesetz), όπως ίσχυε στις 19 Φεβρουαρίου 1987 (*BGBl.* 1987 I, σ. 640), και τροποποιήθηκε κατόπιν με τον νόμο της 6ης Ιουλίου 2007 (*BGBl.* 2007 I, σ. 1270, στο εξής: FPG), έχει ως εξής:

«(1) Διαπράττει διοικητική παράβαση όποιος, με πρόθεση ή από αμέλεια,

1. ως επιχειρηματίας […]

2. ως οδηγός […] ενεργεί αντίθετα προς

   a) κανονιστική απόφαση […]

   b) διάταξη του κανονισμού (ΕΟΚ) 3821/85 […]

   […]

3. ως κάτοχος οχήματος […]

(2) Η διοικητική παράβαση μπορεί στις περιπτώσεις της παραγράφου 1, σημεία 1 και 3, να τιμωρείται με πρόστιμο έως 15 000 ευρώ, ενώ στις λοιπές περιπτώσεις με πρόστιμο έως 5 000 ευρώ.»

10 Το άρθρο 18 της κανονιστικής αποφάσεως για τους εργαζομένους του τομέα των οδικών μεταφορών (Fahrpersonalverordnung), της 27ης Ιουνίου 2005 (*BGBl.* 2005 I, σ. 182), όπως τροποποιήθηκε με την κανονιστική απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2008 (*BGBl.* 2008 I, σ. 54, στο εξής: FPV), έχει ως εξής:

«(1) Σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006 και το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3821/85, εντός του πεδίου εφαρμογής του [FPG], οι ακόλουθες κατηγορίες οχημάτων εξαιρούνται από την εφαρμογή των άρθρων 5 έως 9 του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006 και από την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) 3821/85:

[…]

4. Οχήματα ή συνδυασμός οχημάτων με μέγιστο επιτρεπόμενο βάρος που δεν υπερβαίνει τους 7,5 τόνους, τα οποία χρησιμοποιούνται σε ακτίνα 50 χιλιομέτρων από τη βάση της επιχειρήσεως

[…]

b) για να μεταφέρουν υλικά, εξοπλισμό ή μηχανήματα που είναι αναγκαία στον οδηγό κατά την άσκηση του επαγγέλματός του, π.χ. οχήματα με συγκεκριμένο, ειδικό προς τον σκοπό αυτό εξοπλισμό, τα οποία λειτουργούν ως κινητά καταστήματα για την εξυπηρέτηση των δημοσίων αγορών ή για πωλήσεις κατ' οίκον,

υπό την προϋπόθεση ότι η οδήγηση των εν λόγω οχημάτων δεν αποτελεί την κύρια δραστηριότητα του οδηγού.

[…]»

11 Το άρθρο 23 του FPV ορίζει τα εξής:

«(1) Διαπράττει διοικητική παράβαση κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, σημείο 1, στοιχείο β΄, του [FPG] όποιος, ως επιχειρηματίας […]

(2) Διαπράττει διοικητική παράβαση κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, σημείο 2, στοιχείο β΄, του [FPG] όποιος, ως οδηγός, δεν τηρεί τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3821/85, καθόσον με πρόθεση ή από αμέλεια

1. δεν χρησιμοποιεί συσκευή ελέγχου, κατά παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος,

[…]

11. δεν επιδεικνύει ή δεν επιδεικνύει εμπροθέσμως, αντιθέτως προς τις διατάξεις του άρθρου 15, παράγραφος 7, στοιχείο a ή b, το φύλλο καταγραφής, την κάρτα οδηγού, την έντυπη ή χειρόγραφη καταγραφή δεδομένων,

[…]».

Η κύρια δίκη και το προδικαστικό ερώτημα

12 Ο A. M. Seeger διατηρεί κατάστημα εμπορίας οίνου και ποτών στη Στουτγκάρδη (Γερμανία) και παρέχει στους πελάτες υπηρεσία παραδόσεως κατ' οίκον. Παραδίδει εμπορεύματα κατά μέσον όρο μία φορά την εβδομάδα σε 30 έως 40 πελάτες του και σε ακτίνα το πολύ 10 έως 15 χιλιομέτρων από τη βάση της επιχειρήσεώς του. Προς τούτο, απασχολεί έναν υπάλληλο.

13 Στις 3 Μαρτίου 2008, ο A. M. Seeger οδηγούσε το φορτηγό του, επιτρεπόμενου συνολικού βάρους 7,49 τόνων, στην περιοχή του Δήμου Esslingen am Neckar (Γερμανία), σε απόσταση περίπου 15 χιλιομέτρων από τη Στουτγκάρδη, χωρίς να χρησιμοποιεί τη συσκευή ελέγχου ταχύτητας που ήταν τοποθετημένη εντός του οχήματός του κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 3821/85. Ο ενδιαφερόμενος δεν είχε τοποθετήσει φύλλο καταγραφής και δεν ήταν σε θέση να επιδείξει στον υπάλληλο που τον σταμάτησε ούτε τα φύλλα καταγραφής των προηγουμένων 28 ημερών.

14 Στο όχημα του A. M. Seeger βρέθηκαν κενές συσκευασίες, ήτοι άδειες φιάλες ποτών, τις οποίες είχε την πρόθεση να επιστρέψει σε προμηθευτή του που είχε την έδρα του στο Esslingen-am-Neckar. Οι ίδιες οι κενές συσκευασίες δεν προέρχονταν από ιδιωτική κατανάλωση του ενδιαφερομένου, αλλά από την επαγγελματική του δραστηριότητα.

15 Το Amtsgericht Stuttgart διαπίστωσε συναφώς δύο παραβάσεις, του άρθρου 8, παράγραφος 1, σημείο 2, στοιχείο β', του FPG και του άρθρου 23, παράγραφος 2, σημείο 11, του FPV, και επέβαλε στον A. M. Seeger, με απόφαση της 17ης Μαρτίου 2009, πρόστιμο 200 ευρώ.

16 Το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι η οδήγηση δεν αποτελεί την κύρια δραστηριότητα του A. M. Seeger, η οποία ασκείται, κατ' ουσία, στο κατάστημα όπου υποδέχεται και εξυπηρετεί τους πελάτες του, δεδομένου ότι η κατ' οίκον παράδοση είναι απλώς και μόνον πρόσθετη υπηρεσία που παρέχεται μία φορά την εβδομάδα. Κατά το ίδιο πάντοτε δικαστήριο, οι διαδρομές που εκτελούνται για την πώληση των ποτών και την επιστροφή των κενών συσκευασιών δεν πραγματοποιούνται σε ημερήσια βάση και απαιτούν σαφώς λιγότερο χρόνο από τις συναλλαγές εντός του καταστήματος.

17 Το Amtsgericht Stuttgart απέρριψε το ενδεχόμενο εφαρμογής της εξαιρέσεως την οποία προβλέπει το άρθρο 18, παράγραφος 1, σημείο 4, στοιχείο β΄, του FPV, με το σκεπτικό ότι οι μεταφερόμενες κενές συσκευασίες δεν συνιστούν «υλικά» κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, δεδομένου ότι δεν υπόκεινται σε διαδικασία μεταποιήσεως, αλλά πρέπει να θεωρούνται εμπόρευμα προς πώληση.

18 Ο A. M. Seeger άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως της 17ης Μαρτίου 2009 ενώπιον του Oberlandesgericht Stuttgart και ισχυρίστηκε, στο πλαίσιο της εφέσεως, ότι, εν προκειμένω, ο σκοπός του κανονισμού 561/2006, ήτοι η ασφάλεια της οδικής κυκλοφορίας και η ρύθμιση των όρων του ανταγωνισμού, δεν αντιτίθεται σε μια διασταλτική ερμηνεία του όρου «υλικά», όπως χρησιμοποιείται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού αυτού.

19 Η εισαγγελία της Στουτγκάρδης ζήτησε την αναστολή της διαδικασίας και την υποβολή στο Δικαστήριο αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, καθόσον το ζήτημα αν η έννοια «υλικά» καλύπτει επίσης τις φιάλες ποτών και τις κενές συσκευασίες ενός εμπόρου οινοπνευματωδών πρέπει να επιλυθεί βάσει του δικαίου της Ένωσης.

20 Το Oberlandesgericht Stuttgart υπογραμμίζει συναφώς ότι, μέχρι σήμερα, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί επί της ερμηνείας της έννοιας «υλικό» του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο ζ΄, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3820/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών (ΕΕ L 370, σ. 1), ο οποίος καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό 561/2006 από 11ης Απριλίου 2007 μόνο στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 17ης Μαρτίου 2005, C-128/04, Raemdonck και Raemdonck-Janssens (Συλλογή 2005, σ. I-2445). Εκτιμά ότι, λαμβάνοντας υπόψη το γράμμα, το πλαίσιο και τον σκοπό της διατάξεως αυτής, την οποία επαναλαμβάνει το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, του κανονισμού 561/2006, δεν είναι δυνατό να συναχθεί με σαφήνεια από την ως άνω απόφαση αν πρέπει να θεωρηθεί ότι η έννοια «υλικά», όπως χρησιμοποιείται στην εν λόγω διάταξη, καλύπτει τις άδειες φιάλες, ήτοι τα υλικά συσκευασίας ενός εμπόρου ποτών.

21 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η διασταλτική αυτή ερμηνεία της έννοιας των υλικών υποστηρίζεται τόσο στην εθνική νομολογία όσο και στη θεωρία. Το Oberlandesgericht Stuttgart επισημαίνει, ωστόσο, ότι τα υλικά συσκευασίας δεν αποτελούν το σημείο αναφοράς της δραστηριότητας του εμπόρου οίνου και ποτών, υπό την έννοια ότι για να ασκηθεί η οικεία δραστηριότητα παροχής υπηρεσιών χρησιμοποιείται το εν λόγω αντικείμενο, όπως συνέβαινε στην προαναφερθείσα απόφαση Raemdonck και Raemdonck-Janssens, η οποία αφορούσε δομικά υλικά και μηχανήματα. Πάντως, οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης οδικές μεταφορές δεν αντιβαίνουν στους σκοπούς που επιδιώκει ο κανονισμός 561/2006.

22 Κατόπιν τούτου, το Oberlandesgericht Stuttgart αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει ο όρος "υλικά" στο άρθρο 13, [παράγραφος 1,] στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού [...] 561/2006 [...] την έννοια ότι μπορεί να περιλαμβάνει και υλικά συσκευασίας, όπως άδειες φιάλες (κενές συσκευασίες), που μεταφέρονται από έμπορο κρασιών και ποτών, ο οποίος εκμεταλλεύεται εμπορικό κατάστημα, παραδίδει κατ' οίκον εμπορεύματα στους πελάτες του μια φορά την εβδομάδα και συλλέγει, στο πλαίσιο της εν λόγω δραστηριότητας, τις κενές συσκευασίες για να τις επιστρέψει στους χονδρεμπόρους προμηθευτές του;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

23 Όσον αφορά την απάντηση στο προδικαστικό αυτό ερώτημα, διαπιστώνεται κατ' αρχάς ότι ο όρος «υλικό», κατά την έννοια του τότε άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο ζ΄, του κανονισμού 3820/85, έχει ήδη ερμηνευθεί από το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση Raemdonck και Raemdonck-Janssens.

24 Δεδομένου ότι ο κανονισμός 561/2006 δεν έχει επιφέρει σημαντικές τροποποιήσεις όσον αφορά τις προϋποθέσεις στις οποίες υπόκειται η παρέκκλιση που προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο ζ΄, του κανονισμού 3820/85, με εξαίρεση τη συμπληρωματική προϋπόθεση ότι το βάρος του οχήματος δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει τους 7,5 τόνους, καθώς και τη διευκρίνιση ότι ο οδηγός μπορεί επίσης να μεταφέρει «μηχανήματα» στο πλαίσιο της ασκήσεως του επαγγέλματός του, η ερμηνεία που δόθηκε με την προαναφερθείσα απόφαση Raemdonck και Raemdonck-Janssens στον όρο «υλικό», ο οποίος περιεχόταν στην ως άνω διάταξη, ισχύει και για τον όρο «υλικά» κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 561/2006.

25 Από την προαναφερθείσα απόφαση προκύπτει ότι ο όρος «υλικά» έχει ευρύτερο περιεχόμενο από τον όρο «εξοπλισμός», καθόσον καλύπτει αντικείμενα τα οποία είτε είναι αναγκαία είτε χρησιμοποιούνται κατά την άσκηση του επαγγέλματος του οδηγού του οικείου οχήματος, οπότε είναι δυνατό να περιλαμβάνει και συστατικά ή εξαρτήματα του τελικού προϊόντος που πρόκειται να κατασκευάσει ή των εργασιών που πρόκειται να πραγματοποιήσει ο εν λόγω οδηγός. Επομένως, το υλικό είτε προορίζεται να χρησιμοποιηθεί είτε είναι απαραίτητο για τη δημιουργία, την τροποποίηση ή τη μεταποίηση άλλου πράγματος και δεν πρέπει απλώς να μεταφέρεται προκειμένου να παραδοθεί, να πωληθεί ή να διατεθεί το ίδιο. Εφόσον το υλικό υπόκειται σε διαδικασία μεταποιήσεως, δεν συνιστά εμπόρευμα το οποίο πρόκειται να πωληθεί από το πρόσωπο που το χρησιμοποιεί.

26 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ένας έμπορος οίνου και ποτών, όπως ο A. M. Seeger, μεταφέρει απλώς άδειες φιάλες. Πράγματι, αυτές δεν αποτελούν αντικείμενα αναγκαία για την άσκηση της κύριας δραστηριότητάς του, όπως ορθώς υποστηρίζουν στις παρατηρήσεις τους τόσο η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου όσο και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Οι άδειες φιάλες τις οποίες μεταφέρει ο A. M. Seeger δεν υφίστανται επεξεργασία ούτε μεταποιούνται ούτε προστίθενται σε άλλο προϊόν ούτε χρησιμοποιούνται κατά την άσκηση δραστηριότητας. Δεν είναι αναγκαία ως εξαρτήματα ή πρώτη ύλη ή συστατικά ούτε για την παρασκευή οποιουδήποτε προϊόντος από τον έμπορο ούτε για εργασίες τις οποίες αυτός εκτελεί. Τέλος, δεν πρόκειται ούτε για συσκευές ή εργαλεία απαραίτητα για την κατασκευή κάποιου προϊόντος.

27 Εξάλλου, μολονότι αληθεύει ότι οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης άδειες φιάλες χρησιμοποιούνται για εμπορικό σκοπό και ότι ο A. M. Seeger δεν έχει προφανώς άλλη επιλογή και είναι αναγκασμένος, για λόγους μεγαλύτερης οικονομικής αποδοτικότητας και, επομένως, βάσει αμιγώς υποκειμενικών εκτιμήσεων, να συλλέγει ο ίδιος τις φιάλες από τους πελάτες του, το γεγονός αυτό δεν σημαίνει ότι αυτές μπορούν να θεωρηθούν αντικειμενικά ως «υλικά» κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 561/2006.

28 Η άποψη αυτή για τη σημασία του όρου «υλικά» επιβεβαιώνεται από τη συστηματική ερμηνεία όλων των εξαιρέσεων που περιέχει το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 561/2006.

29 Η διάταξη αυτή προβλέπει εξαιρέσεις από τα άρθρα 5 έως 9 του εν λόγω κανονισμού, μεταξύ άλλων, για οχήματα που χρησιμοποιούνται για τη συλλογή γάλακτος από αγροκτήματα και την επιστροφή στα αγροκτήματα των δοχείων γάλακτος ή για οχήματα που χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο δραστηριοτήτων αποκομιδής ή διαθέσεως οικιακών απορριμμάτων.

30 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατά την ερμηνεία της έννοιας «υλικά» την οποία προτείνει ο A. M. Seeger, ο όρος αυτός αφορά επίσης τις κενές συσκευασίες και τα άδεια κιβώτια, με συνέπεια να καλύπτει και τις προαναφερθείσες ειδικές εξαιρέσεις και να τις καθιστά σε μεγάλο βαθμό ή ακόμη και εντελώς άνευ αντικειμένου. Αν η πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης ήταν να εισαγάγει γενική εξαίρεση για όλα τα οχήματα τα οποία μεταφέρουν αντικείμενα προς χρήση σε επαγγελματικές δραστηριότητες, δεν θα είχε περιοριστεί να προβλέψει με το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 561/2006 εξαιρέσεις για ειδικές κατηγορίες μεταφερόμενων αντικειμένων, αλλά θα είχε αναφερθεί απλώς σε αντικείμενα τα οποία χρησιμοποιούνται σε επαγγελματικές δραστηριότητες.

31 Άλλωστε, αν γινόταν δεκτή η ερμηνεία της έννοιας «υλικά» την οποία υποστηρίζει ο A. M. Seeger, θα απέβαινε δυσχερής, αν όχι αδύνατη, η διάκρισή της από την έννοια «εμπόρευμα», όπως χρησιμοποιείται επανειλημμένως στον κανονισμό 561/2006, μεταξύ άλλων, στα άρθρα 2, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, 4, στοιχείο α΄, και 10, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

32 Πράγματι, η εφαρμογή της εξαιρέσεως που προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 561/2006 εξαρτάται, ιδίως, από το είδος των μεταφερόμενων εμπορευμάτων και δεν αφορά όλα τα εμπορεύματα, ακόμη και αν πληρούνται οι λοιπές προϋποθέσεις τις οποίες θέτει η εν λόγω διάταξη. Έτσι, οι όροι «υλικά», «εξοπλισμός» και «μηχανήματα» δηλώνουν κατ' ανάγκην μέρος μόνο των εμπορευμάτων των οποίων η μεταφορά εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του ως άνω κανονισμού. Επομένως, τα καθαυτά εμπορεύσιμα αγαθά αποκλείονται λόγω του περιορισμού αυτού, όπως επίσης και τα εμπορεύματα που απλώς μεταφέρονται από τόπο σε τόπο χωρίς να υφίστανται επεξεργασία, να μεταποιούνται ή να χρησιμοποιούνται κατά την άσκηση κάποιας δραστηριότητας. Ειδάλλως, η έννοια «υλικά» θα καθιστούσε αδύνατο τον περιορισμό της εφαρμογής των προβλεπόμενων από το άρθρο 13, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού εξαιρέσεων βάσει του είδους των μεταφερόμενων εμπορευμάτων, με απώτερη συνέπεια την κατάργηση κάθε διακρίσεως μεταξύ των εννοιών «υλικά» και «εμπορεύματα».

33 Σημειωτέον, επίσης, ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 561/2006 πρέπει να ερμηνεύονται στενά, δεδομένου ότι η ως άνω διάταξη συνιστά εξαίρεση από τα άρθρα 5 έως 9 του ίδιου κανονισμού.

34 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, αν γινόταν δεκτή η ερμηνεία της έννοιας «υλικά» την οποία υποστηρίζει ο A. M. Seeger, το πεδίο εφαρμογής της εξαιρέσεως του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 561/2006 θα καταλάμβανε, κατ' αρχήν, το σύνολο των χρησιμοποιούμενων σε επαγγελματικές δραστηριότητες αντικειμένων, αποτέλεσμα το οποίο θα έθιγε τους σκοπούς του κανονισμού αυτού, ήτοι τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας των προσώπων που απασχολούνται στον τομέα των οδικών μεταφορών και την ενίσχυση της οδικής ασφάλειας.

35 Εξάλλου, η ερμηνεία αυτή θα αντέβαινε επίσης στις επιταγές του άρθρου 13, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, στο μέτρο που θα είχε ως συνέπεια, αφενός, να στερηθεί μεγάλος αριθμός οδηγών της προβλεπόμενης από τον κανονισμό 561/2006 προστασίας των συνθηκών εργασίας τους.

36 Αφετέρου, αυτή η επέκταση του πεδίου εφαρμογής της εξαιρέσεως του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 561/2006 θα σήμαινε ότι μεγάλος αριθμός οχημάτων θα ήταν δυνατό να έχει τέτοιους οδηγούς οι οποίοι θα μπορούσαν, έτσι, νομίμως να οδηγούν πολλές ώρες χωρίς ανάπαυση, με αποτέλεσμα να θίγεται σοβαρά ο σκοπός της βελτιώσεως της οδικής ασφάλειας.

37 Συναφώς, διαπιστώνεται επίσης ότι, κατά το άρθρο 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 561/2006, ο κανονισμός αυτός έχει, μεταξύ άλλων, ως σκοπό την προώθηση αποτελεσματικότερων πρακτικών εφαρμογής, από τα κράτη μέλη, των κανόνων που διέπουν τον τομέα των οδικών μεταφορών, καθώς και, κατά την τέταρτη αιτιολογική του σκέψη, τη θέσπιση ενός συνόλου «σαφέστερων και απλούστερων κανόνων, οι οποίοι θα κατανοούνται, θα ερμηνεύονται και θα εφαρμόζονται ευκολότερα από τις επιχειρήσεις οδικών μεταφορών και τις αρχές που είναι αρμόδιες για την επιβολή τους».

38 Κατά συνέπεια, τυχόν επέκταση του πεδίου εφαρμογής της εξαιρέσεως του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 561/2006 θα μπορούσε να δημιουργήσει αβεβαιότητα στον τομέα των οδικών μεταφορών και τις αρχές που είναι αρμόδιες για την επιβολή των οικείων κανόνων, καθώς και να προκαλέσει δυσχέρειες στην ερμηνεία, την εφαρμογή, την εκτέλεση και τον έλεγχο των εν λόγω κανόνων. Τούτο, όμως, όχι μόνο θα αντέβαινε στους προαναφερθέντες στην ανωτέρω σκέψη σκοπούς, αλλά θα μπορούσε να διακυβεύσει την επίτευξη του σκοπού της αποτελεσματικής και ομοιόμορφης εφαρμογής των κανόνων περί των χρόνων οδηγήσεως και των περιόδων αναπαύσεως, τον οποίο θέτει η δέκατη τέταρτη αιτιολογική σκέψη του ως άνω κανονισμού.

39 Τέλος, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ούτε το επιχείρημα που αντλεί ο A. M. Seeger από το γεγονός ότι υπέχει από την εθνική ρύθμιση σχετικά με τις συσκευασίες, η οποία έχει ως σκοπό την προστασία του περιβάλλοντος με την προώθηση των επαναχρησιμοποιούμενων φιαλών και προβλέπει την επιστροφή των φιαλών ορισμένων ποτών, την υποχρέωση να μετέχει στο σύστημα αναζητήσεως και συλλογής των οικείων φιαλών, με συνέπεια η μεταφορά των άδειων φιαλών να είναι αναγκαία για τις εμπορικές του δραστηριότητες.

40 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το γεγονός ότι εθνική ρύθμιση για την προστασία του περιβάλλοντος επιβάλλει μια υποχρέωση, ακόμη και αν πρόκειται για μεταφορά στο εθνικό δίκαιο μιας υποχρεώσεως προβλεπόμενης από οδηγία, δεν συνεπάγεται ότι οι άδειες φιάλες που μεταφέρονται από έμπορο οίνου και ποτών περιλαμβάνονται στην έννοια «υλικά» του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 561/2006. Εξάλλου, το επιχείρημα αυτό θα μπορούσε να ευδοκιμήσει μόνο στην περίπτωση κατά την οποία ο A. M. Seeger μετέφερε αποκλειστικώς και μόνον επιστρεφόμενες άδειες φιάλες, όπερ δεν προκύπτει από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο.

41 Λαμβάνοντας υπόψη τις ανωτέρω σκέψεις, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι ο όρος «υλικά», όπως χρησιμοποιείται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 561/2006, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν καλύπτει τα υλικά συσκευασίας, όπως τις άδειες φιάλες, που μεταφέρει έμπορος οίνου και ποτών ο οποίος διατηρεί κατάστημα, παραδίδει εμπορεύματα κατ' οίκον στους πελάτες του μια φορά την εβδομάδα και συλλέγει, στο πλαίσιο της εν λόγω δραστηριότητας, τις κενές συσκευασίες για να τις επιστρέψει στον χονδρέμπορο προμηθευτή του.

Επί των δικαστικών εξόδων

42 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

Ο όρος «υλικά», όπως χρησιμοποιείται στο άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών και για την

τροποποίηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 3821/85 και (ΕΚ) 2135/98 του Συμβουλίου, καθώς και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3820/85 του Συμβουλίου, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν καλύπτει τα υλικά συσκευασίας, όπως τις άδειες φιάλες, που μεταφέρει έμπορος οίνου και ποτών ο οποίος διατηρεί κατάστημα, παραδίδει εμπορεύματα κατ' οίκον στους πελάτες του μια φορά την εβδομάδα και συλλέγει, στο πλαίσιο της εν λόγω δραστηριότητας, τις κενές συσκευασίες για να τις επιστρέψει στον χονδρέμπορο προμηθευτή του.

(υπογραφές)